Nimeni nu va plânge

- Nimeni nu va plânge când Solitar va dispărea! Pur şi simplu va fi schimbat cu unul ca el sau unul mai bun. Este unealta perfectă.

Cu acestea, însoţite de gestul aproape violent al unui creion rupt în două, generalul şi-a încheiat pledoaria prin care prezenta auditoriului robotul de luptă de ultimă generaţie. Prezent şi el, acesta urmărea cu atenţie descrierea cât mai detaliat posibilă pentru neprofesionişti a structurii ultimului ucigaş fără conştiinţă şi complet robotic a secolului XXII. Metalic, acoperit cu polimeri vii şi semilichizi, aproape indestructibil – chiar indestructibil după părerea multora –, cu formă foarte umană şi capacitatea de a lupta în orice condiţii, cu orice armă cunoscută şi chiar fără, cu orice duşmani şi o agresivitate mascată dar pe măsură, perechea-componentă umană a navei de pe orbită îi asculta spusele în tăcerea calmă şi vag curioasă-respectuoasă a unui războinic.

El este Solitar, culmea tehnologiei, ultimul dintr-o succesiune reuşită de generaţii de războinici computerizaţi cu un arbore genealogic mai vechi de două secole. Oameni sau nu, umanizaţi sau nu, s-a căutat o complexitate mereu crescândă a acestor mecanisme şi o ezitare cât mai mică – de preferabil nulă sau chiar negativă – a timpului de răspuns până la îndeplinirea ordinelor. În aceste ultime două secole s-a căutat o capacitate de distrugere crescândă pentru a anihila şi distruge forţele armate a celeilalte tabere, pe oricine s-ar împotrivi atingerii ţintei. Într-un cuvânt: perfecţiunea din punct de vedere a războiului.

Iar toate acestea, prezentarea şi punerea în exploatare maximă, s-au întâmplat cu aproape doi ani în urmă. O veşnicie din punct de vedere al războiului şi a dezvoltării tehnologice. La început a fost singur, apoi au fost mai mulţi. Mai noi, mai buni. Mai perfecţi.

În această perioadă Solitar nu a pierdut timpul. Chiar din momentul terminării prezentării – aprobarea a fost dată pe loc – a fost trimis în mijlocul celei mai aprige confruntări dintre stele. A supravieţuit cu distrugeri minime. A fost rechemat la bază şi verificat. Ca urmare a acestui lucru seria Solitar a fost implementată în număr mare, serii de război. Prototipul a fost trimis într-un număr mare de misiuni, uneori singur alteori cu câte o echipă de oameni sau de roboţi de luptă. A supravieţuit de fiecare dată – o dovadă a culmii tehnologice la care lumea a ajuns.

Dar perfecţiunea are şi reversul medaliei. Nimeni nu a observat, cu atât mai puţin tehnicienii ocupaţi până peste cap cu problemele lor şi a tuturor celorlalţi roboţi, că uneori Solitar întârzia în reacţiile sale. De aceea nici nu a verificat nimeni faptul că au început să existe supravieţuitori în localităţile şi taberele asediate de prototip. Mai întâi câte unul, apoi mai mulţi şi numai dintre persoanele care nu purtau arme. Nici măcar Solitar însăşi nu ştia când anume au apărut aceste... erori, cum le-ar numi el fără şovăire, cum de altfel le-a şi numit. A ştiut doar că le are, că a simţit întotdeauna compătimire, suferinţă şi dragoste pentru amărâţii de oameni cuprinşi de război. Iar în momentul în care orbirea provocată de propriul program şi antrenament condiţionat pentru luptă s-au ridicat ca un văl a ştiut că nu mai putea să suporte toate acestea. A ucis întregul escadron inamic apoi şi pe cel propriu.

Vreme de o lună întreagă a fost cel mai căutat robot din Universul cunoscut. L-au căutat şi inamicii, şi foştii aliaţi, l-au căutat cu toţii. Şi toţi au suferit pierderi grele. În ziua când a fost prezentat comisiei generalul le-a spus că nimeni nu va plânge pentru Solitar când va fi distrus şi a avut dreptate. Spre deosebire de chiar oamenii care l-au creat se spune că atunci când l-au distrus Solitar a plâns. A plâns pentru el, pentru suferinţa pe care a creat-o, a plâns pentru oameni şi păcatele lor. A plâns pentru tot ce au pierdut oamenii în război, pentru umanitate.

Se spune că Solitar a fost unic pentru simplul motiv că nu se mai cunosc astfel de cazuri – toate seriile Solitar au fost scoase din uz. Dar poate că aceste cazuri abia aşteaptă să se manifeste, probabil că mâine, poate în altă zi. Poate chiar astăzi, în vreun alt loc. Poate că vreun robot de război sau alt mecanism construit de oameni, poate într-un om.

8 aprilie 2001